Jakub Kolas
Якуб Колас

3.11.1882 - 13.08.1956

...

Цёплая летняя ноч павольна апускалася на зямлю і ўсё гусцей і гусцей цярушыла над ёю, як бы прасяючы праз танчэншае сіта, малюпасенькія крупінкі змроку. Рэзка вызначаныя абрысы лясоў і ўзгоркаў трацілі сваю форму і знікалі ў цемры. Летняе неба, здавалася, ніжэй звесілася над зямлёю і ўзіралася ў яе тысячамі бліскучых вачэй. Але на зямлі ў гэты момант было пуста і ціха, — так ціха, што патыхала нейкай жудасцю, бо яна, гэтая цішыня, была такая незвычайная, такая непры-вычная. І небу, як відаць, не хацелася паверыць, што там, на зямлі, і сапраўды спакойна, бо яно зараз жа выслала з-за цёмнага краю зямлі яшчэ аднаго дазор-цу — крывава-чырвоны, сцяты баханец меся-чык. Чуць падняўшыся над дубоваю кудзеркаю лесу, што стаяла па той бок Псла, крыху павесялеўшы месячык зараз жа нырнуў у хмарку. Відаць, гэта проста была яго ваяцкая хітрасць, і гэтую хітрасць запазычыў ён ад людзей, бо ў гэтым месцы зямлі яны якраз ваявалі. І чуць толькі закрыў ён свой твар у цёмнай хмарцы, як у гэты ж момант адтуль, з-пад кудзеркі дубовага лесу, гукнула гармата. Глуха здрыганулася цёмнае паветра, і водгулле-гром пакаціўся па Пслу, па глыбокіх ярах, як грознае суладдзе хору віхроў.

...

Eine warme Sommernacht senkte sich auf die Erde.

Die Umrisse der Wälder und Hügel verloren ihre Formen, verschwanden im tiefen Dunkel. Der Sommerhimmel schien sich über die Erde zu beugen und sie mit vielen tausend funkelnden Augen zu betrachten. Aber auf der Erde war es leer und so außergewöhnlich still, daß es beklemmend wirkte.

Auch der Himmel traute der Ruhe nicht; nach kurzer Zeit entsandte er vom dunklen Horizont seinen Kundschafter — einen griesgrämigen blutroten Mond.

Der Mond stieg über den struppigen Eichenwald, der sich am anderen Ufer des Psjol erhob, sein Antlitz hellte sich auf, aber dann schlüpfte er hinter eine Wolke. Offensichtlich war das eine Kriegslist, die er von den Menschen übernommen hatte, denn in dieser Gegend führten sie gerade Krieg. Und kaum hatte der Mond sich hinter der Wolke verborgen, da krachte hinter dem Eichenwald ein Geschütz. Die feuchte Luft erbebte, ein dumpfes Echo fing sich in den hohen Steilufern des Psjol.

Deutsch von Sergej Korjaga

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30

April
Красавік

2009